Pregaria.cat

Entrada

Fent camí cap a la llum (II)

No puc més

Segurament Ell pensava que jo dormia. No et negaré que vaig voler adormir-me en alguns moments de tanta tristesa i de tanta por que tenia al cos; però crec que la major part d'aquella estona inoblidable estava ben despert.

Jo el mirava i l'escoltava. Quan Ell girava els ulls cap el nostre grup, em feia l'adormit, certament. Però ho vaig veure tot, i, ara, que Ell torna a ser viu, ara que el sentim i el vivim feliç, ara, quan recordo aquella nit, t'ho juro, m'emociono.

Recordo. Estava Jesús quasi tirat per terra. Tenia el cap entre les mans. Hi havia una gran pedra sota una de les oliveres centenàries i s'hi recolzava. El recordo perfectament perquè era una nit de lluna clara, i la llum es filtrava entre les branques.

Com havia canviat des del sopar!. No t'ho pots imaginar. Havia passat de la serenitat amable i cordial a una mena de desfeta humana. Em sembla que no m'enganyo si et dic que fins tenia sang per la cara. Potser de tant d'esforç interior i del clam que li sortia de l'ànima: Pare, Pare treu-me el calze!!. No puc més!.

No et pensis que fossin només deu minuts. Tres hores, sí, tres. Jo estava trencat per dintre. No entenia res. Com era possible que Ell que tenia aquella energia i aquell poder de curar, ara, desfet, li pregava a Déu que li facilités una sortida. Però, com és que no havia fet pols a aquells que el traïen. Jo no entenia res. Mai l'havia vist tan dèbil, tan necessitat, tan esclafat.

És clar que ara, passats els anys, recordant els fets i des d'aquella llum de la pasqua trobo que tot té sentit. Jesús va acceptar passar per aquell indret dur i terrible del més profund sofriment humà només per amor. És la raó de tota la seva vida, de la seva mort, de la seva resurrecció i de que ara el tinguem tan a dintre.

Ho he pensat molts cops. Seria creïble un déu amor, però, Amor, de debò, que no hagués compartit i experimentat en Ell mateix el patiment moral fins els límits?.

Oi que m'entens?. És sublim, a pesar de ser terrible. El mal el va endur fins a la frontera del "no puc més". Com a tants i tants humans de tots els temps.

Crec en un Déu que ha compartit la nostra condició humana fins a l'extrem. Potser sense això em mantindria agnòstic.